

L'ESPERA DEL SENYOR

per ENZO BIANCHI

«Anunciem la vostra mort, proclamen la vostra resurrecció, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús». Al cor de la celebració eucarística, aquestes paraules recorren un element constitutiu de la identitat de la seva fe: l'espera de la vinguda del Senyor. «Cristià —escriu el cardenal Newman— és aquell que espera el Crist».

En aquests temps de presses, d'eficàcia i de productivitat, en què també els cristians semblen sovint condemnats a l'activisme, parlar d'*espera* pot reportar impopularitat i incomprensió total. De fet, per a molts *espera* és sinònim de passivitat i d'inèrcia, d'evasió i d'irresponsabilitat. En realitat, el cristià, com que no es defineix per allò que fa, sinó per la seva relació amb Crist, sap que el Crist que ell estima i en qui posa la seva confiança és el Crist que ha vingut, que ve avui i que vindrà en la glòria. Per tant, el cristià no té davant seu el no-res o el buit, sinó una esperança certa, un futur orientat per la promesa del Senyor: «Sí, vinc de pressa». A partir de l'etimologia llatina (*ad-téndere*), esperar significa *tendir vers*, una *atenció dirigida a*, un moviment centrífug de l'esperit en direcció a l'altre, a un futur. Podríem dir que l'espera és una acció, però una acció no tancada en l'avui, sinó oberta al futur. La segona carta de Pere expressa aquesta dimensió afirmant que els cristians, amb la seva espera, *acceleren* la vinguda del dia del Senyor. [...]

La vinguda del Senyor imposa al cristià l'*espera* del que ha de venir i la *paciència* davant d'allò que no se sap quan arribarà. La paciència és l'art de viure el que és incomplet, de viure la parcialitat i la fragmentació del present sense desesperar-se. No és tan sols la capacitat d'aguantar el temps, de romandre en el temps, de perseverar, sinó també de sostenir els altres, de suportar-los, és a dir, d'assumir-los amb les seves limitacions i d'experimentar-ne la càrrega. Així i tot, només l'espera del Senyor, el desig ardent de la seva vinguda, és l'única cosa que pot formar homes i dones dotats de paciència enfront del temps i de tothom.

En tot això s'endevina que l'espera pacient és signe de força i de solidesa, d'estabilitat i de convicció, no de debilitat; és especialment, l'actitud que revela un amor profund al Senyor i als altres perquè l'*amor és pacient*. Moguda per l'amor, l'espera es converteix en desig, desig de trobada amb Déu.

Encara més. L'espera del Senyor condueix el cristià a disciplinar el propi desig, a aprendre a desitjar, a interposar certa distància entre ell i els objectes desitjats, a passar d'una actitud de consum a una altra de compartició i de comunió, a una actitud eucarística.

Aquesta espera de tots els cristians es converteix així en una invocació de salvació universal, expressió d'una fe còsmica que sofreix amb cada ésser humà i amb cada criatura. Però si són aquests els valors de l'espera del Senyor, si aquesta és una responsabilitat pròpia dels cristians, ens hem de deixar interpel·lar per aquella crida cordial i provocadora que, en el seu temps, ens va dirigir Teilhard de Chardin: «Cristians, vosaltres que després d'Israel heu rebut l'encàrrec de mantenir sempre viva la flama ardent del desig, què n'heu fet de l'esperança?».